

השורשים והענפים, האחריות והאהבה, הכאב והשחרור – משפחה היא זו שלא נוכל לדמיין את חיינו בלעדיה

כשהלב הופך לבית

• צופית גרנט־רנד

צופית גרנט־רנד היא שחקנית ויוצרת

צילום: שי פרנקו

משפחה, פיסות נשמה שהפכו אותי למי שאני. משפחה היא לא רק שורשים, היא גם ענפים. לא רק עבר, אלא הווה שמתהווה בכל רגע, מתרחב עם כל אהבה, מתעצם עם כל כאב. היא לא רק הבית שממנו יצאתי, אלא זה שבנתי בעצמי. לפעמים מתוך חוסר ודאות, לפעמים מתוך פחד, אבל תמיד מתוך אהבה. הילדים שלי, הנשמות שלי, הבטן הרכה שלי. שני קווים שיצאו ממני, מתמשכים אל אופק שאין לי שליטה עליו. אני מביטה בהם, בילדים שהיו, באנשים שהם הופכים להיות, ורואה את כל התקוות שלי, את כל החלומות שהעזתי לחלום עבורם, וגם את אלה שלא הספקתי.

אני זוכרת איך החזקתי אותם לראשונה, את הכובד הקל הזה של חיים חדשים בתוך הידיים שלי, אחריות שאין לה שיעור. האם ידעתי אז כמה פעמים הלב שלי ייגדע ויחזור לצמות בגללם? כמה אהבה יכולה להיות לא רק גשר, אלא גם תהום? אני מסתכלת על הבן האדיר שלי. נפש יוצרת, ייחודית, שזוהו בקצב שלה, עם מנגינה פנימית שלא תמיד העולם שומע, אבל אני שומעת. כמה אני רוצה לפרוש לו כנפיים, לתת לו לנצח, לגרום לו להאמין בעצמו כמו

”אני רוצה להיות להם בית. לא מבנה עם קירות, אלא מרחב שאין לו גבולות. מקום שבו תמיד יש לאן לחזור, תמיד יש מי שמאמין”

שאני מאמינה בו. כמה אני יודעת שהמסע הזה חייב להיות שלו, גם כשזה כואב לי יותר משאוכל להסביר. ואני רואה את בתי אוהבתי. חכמה, חדת אבחנה, בעולם שהופך קשוח יותר מיום ליום. כמה כוח יש בה, כמה עצמאות, אבל גם כמה רגעים שבהם אני מזהה את הילדה הקטנה שהייתה פעם, שרוצה לדעת שהאהבה כאן, יציבה, תמידית, לא תלויה בדבר. אני רוצה להיות להם בית. לא מבנה עם קירות, אלא מרחב שאין לו גבולות. מקום שבו תמיד יש לאן לחזור, תמיד יש מי שמאמין, גם כשהם לא בטוחים בעצמם. אני רוצה להיות המקום שמאפשר להם לטעות, ליפול, לקום, לדעת שתמיד יש קרקע לרגליים, לא משנה לאן יבחרו ללכת.

ומשפחה היא גם אהבה שמשנה צורה. פעם חשבתי שלפרק זוגיות זה לפרק משפחה, היום אני יודעת שזה לא כך. לא תמיד החיים נשארים בקווים ששרטטנו להם, אבל מה שחשוב באמת נשאר. גם כשנפרדנו ידענו שהמשפחה שלנו גדולה מההגדרות החיצוניות שלה, שיש בינינו חושים שלא נקרעים, שהם לא רק זיכרון אלא גם הווה, גם עתיד. משפחה היא האחריות שלנו זה לזה, גם כשהדרך משתנה. והיום, יש לי גם משפחה שבחרתי.

אנשים שליוו אותי, שלא היו שם מההתחלה אבל הפכו בלתי נפרדים. חברים וחברות, אוהבים ואהובות שבאו ונשארו, שהפכו להיות בית. יש משפחה שנולדים אליה, ויש משפחה שבונים מתוך הלב. זה החיבור שמגיע בדיוק בזמן, השיחה שמחזיקה אותך כשאת על סף נפילה, העיניים שרואות אותך גם כשאת לא אומרת כלום.

משפחה היא גם הרגעים שבהם את לומדת לשחרר. להבין שלא הכול יכול להיות כמו שדמיינת, שאין שליטה מוחלטת על הגורל של מי שאת הכי אוהבת. לדעת שהעשייה שלך, הנתינה שלך, ההשקעה שלך – הן שלך. ומה שהן יצמיחו אצל אחרים, זו כבר בחירה שלהם.

אני נושאת את המשפחה שלי בתוכי – זו שנוולדתי אליה, זו שהקמתי, זו שהתפרקה ונשארה שלמה בדרכה שלה, וזו שבחרתי בעצמי.

משפחה היא לא רק זו שאת נולדת אליה. משפחה היא זו שאת לא מוכנה לעבור את החיים האלה בלעדיה.

איור: שאטרסטוק